

Cyklus připomínek osobností začneme připomínkou příběhu mnoha stovek řeholnic, které pro svou věrnost Ježíši zažily věznění a internaci. Nucenému soustředění se mohly vyhnout opuštěním kláštera a odchodem do civilu.

V září 1950 začalo čtyřicetileté období násilné internace řeholnic z konventů po celé republice v domech v Hradci nad Moravicí, Krnově, Bílé Vodě, Javorníku a Vidnavě. Rozhodnutím státního úřadu pro věci církevní v rámci akce Ř vznikaly charitní zaopatřovací ústavy a soustředovací (internační) kláštery.

V Bílé Vodě se na svátek svatého Václava, 28. září 1950, ocitlo sto čtyřicet šest sester pěti kongregací. Stěhovaly se do bývalé piaristické koleje, která v době války sloužila pro válečné zajatce, uprchlíky a vojsko. Předtím nebyla padesát let využívána. Čekal je vybydlený studený klášter.

*„Řeholnice, které přijížděly, měly s sebou jen osobní věci. Většina si nemohla přivést ani postele, žádný nábytek, a proto si v počátcích musely srazit postele k sobě, aby se alespoň trochu vyspaly. Až teprve v průběhu dalších týdnů a měsíců se dostaly do stádia, že mohly začít opět normálně žít.“*

V prvních dnech si musely sestry samy obstarávat v lese dřevo na topení, vodu na praní a mytí si nosily z potoka.

Počátkem roku 1951 bylo na Jesenicku ve čtyřech internačních kláštorech asi pět set sester. Sotva si stačily zvyknout, přišlo třídění a další stěhování. Sestry byly rozřazovány podle věku a došlo k jejich zařazování do různých pracovních oborů. Bílá Voda a Vidnava zůstaly vyhrazeny výhradně pro sestry starší šedesáti let a mladší trvale nemocné a práce neschopné. Mladší sestry byly přestěhovány do Javorníka, kde pracovaly jako dělnice prostějovských oděvních závodů v domácí výrobě. Z tamního internačního střediska vznikl závodní internát textilky. Řeholnice do třiceti let odjely na práci do továren v severních Čechách. Z továren se mohly vrátit až po třech letech.

Ve Vidnavě a Bílé Vodě vznikly jakési „domovy důchodců“ pro řádové sestry. V Bílé Vodě řeholnice postupně zabydlovaly další objekty, kromě bývalé piaristické koleje byly upraveny pro řeholní účely další domy. Do roku 1989 šlo celkem o dvacet domů a najednou tam žilo až čtyři sta sester ze čtrnácti řádů a kongregací.

Zažít v Bílé Vodě v osmdesátých letech minulého století nedělní ráno byl neskutečný zážitek. Předě mší svatou ve zdejším klášterním kostele se otevřely dveře snad všech domů na místním rozlehlém náměstí a do chrámu z nich začaly směřovat zástupy řeholnic. *„Byly to doslova proudy bílé, černě, hnědě a modře oděných jeptišek, které se slévaly před vchodem do kostela,“* vzpomínají pamětníci.

Atmosféra 50. let plná pronásledování odpůrců režimu s sebou přinášela s sebou nenápadná hrdinství pomoci pronásledovaným. Komunity sester v tom nebyly výjimkou. Některé z nich byly podrobeny ponižujícím výslechům, některé z nich zemřely na následky věznění (např. sestra Karola Stolaríková, OSU, † 18. 11. 1958 v Bílé Vodě).

Na hřbitově, který byl prohlášen národní kulturní památkou je pohřbeno asi 750 sester. Protože není možné vzpomenout každou sestru jmenovitě, připomeňme si za všechny alespoň jednu z nich, která zemřela v pověsti svatosti a očekává zde vzkříšení.

### **Sestra Mária Stanislava Ernstová, OSU**

Sestra Mária Stanislava Ernstová, členka Kongregace svaté Voršily na Slovensku.

Narodila se v Hlohovci 6. ledna 1891. Po ukončení studií a složení věčných slibů působila na řeholním učitelském ústavě v Trnavě od roku 1935 jako novicmistrová a od roku 1943 byla představenou trnavského konventu.

V letech 1947 až 1950 byla provinciální představenou. V roce 1947 se zúčastnila generální kapituly řádu v Římě. Ve službě provinciální představené ji zastihlo násilí komunismu, během něhož prošla vícero internačními tábory. Poslední místo jejího působení byla právě Bílá Voda.

Sestra Stanislava se v roce 1956 svěřila svému zpovědníku P. Štefanu Podolinskému s myšlenkou založení duchovního společenství, jež by vedle práce v charitativní oblasti uvádělo do života větší úctu a lásku ke Kristu Veleknězi, přítomnému v Nejsvětější svátosti oltářní, a k Panně Marii.

P. Štefan pracoval v Bílé Vodě v kotelně jako topič. Po návratu na rodné Slovensko na počátku 80. let začal uskutečňovat vizi sestry Stanislavy a tiše kolem sebe shromáždil první komunitu. Její členové skrytě studovali teologii a v roce 1990 založili nový sekulární Institut Krista Velekněze.

Institut byl schválen diecézním biskupem rožňavským Mons. Kojnokem. Dnes působí také v Bílé Vodě v bývalém piaristickém klášteře.

Sestra Stanislava Ernstová zemřela v Bílé Vodě 16. března 1968 v pověsti svatosti.

### **Modlitba:**

Pane Ježíši Kriste, povzbuzeni tichým příkladem řeholnic, které nesly statečně svůj životní kříž a útrapy pronásledování, prosíme Tě o požehnání pro naši diecézi. Obdaruj nás ve svém velkém milosrdenství hojnými povoláními k zasvěcenému životu, a dej mladým ženám a mužům velkorysou odvahu odevzdat Ti svůj život v modlitbě a službě potřebným. Neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.